

Arrest

nr. 120 586 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 november 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 december 2013.

1.3. Op 6 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Abu Dhabi, van Palestijnse origine en soenniet te zijn. Uw familie, vluchtelingen van 1948 en geregistreerd bij UNRWA, is afkomstig uit Khan Younis, doch uw vader werd in 1967 naar Egypte uitgewezen en reisde zo verder naar Abu Dhabi waar hij en uw familie konden verblijven op basis van een arbeidsvergunning.

U studeerde er aan de Amerikaanse universiteit en begon in januari 2009 te werken voor de firma Honeywell. Deze firma stond garant voor u en op basis van uw arbeidscontract kreeg u een verblijfsvergunning. Na onderling akkoord stopte u op 20 februari 2013 uw werkzaamheden voor deze firma en had u één maand de tijd om een andere werkgever te vinden en zo uw verblijf in Abu Dhabi veilig te stellen. Dit lukte u echter niet en u reisde op 16 maart 2013 naar Khan Younis, in de Gazastrook, waar u uw intrek nam bij uw tante in het vluchtelingenkamp aldaar. Uw familie (ouders, 6 broers en 2 zussen) verblijft nog in Abu Dhabi: uw broer heeft zich daar intussen borg gesteld voor uw ouders, een broer verblijft er op basis van een studentenvergunning en uw andere broers en zussen hebben een werkvergunning.

Midden mei 2013 werd u in de moskee in het vluchtelingenkamp aangesproken door ene Abou Salama, in het gezelschap van een aantal mannen, die u vroeg waarom u nog geen werk had, u beschikte toch over de nodige ervaring. Ze lieten u weten dat zij nood hadden aan mensen zoals u. Ze stelden zich voor als leden van de ‘al-Qassam’, de gewapende vleugel van Hamas. Ze gaven duidelijk te kennen dat ze u konden helpen aan een job, een auto, een goed loon en dit alles zou ook uw reputatie ten goede komen. U gaf duidelijk te kennen dat u neutraal was, politiek niets voor u was, u geen interesse had en dat dit in de toekomst niet zou veranderen.

Drie dagen later werd u opgezocht door een familielid én een leider van Hamas, Abou Ali, en hij probeerde u van mening te doen veranderen, doch andermaal gaf u te kennen geen interesse te hebben. Abou Ali was hierop verdrietig gestemd en vroeg u nog eens na te denken.

Twee dagen later werd u in de moskee weer aangesproken door de groep van Abou Salama en andermaal gaf u te kennen niet geïnteresseerd te zijn. Er werd u daarop meegedeeld dat ze het jammer vonden maar dat u, mocht u van gedacht veranderen, hen altijd in de moskee kon contacteren. De eerste vrijdag van juni, na het vrijdagsgesbed, werd u weeral door twee mannen aangesproken en op dat moment vervoegde ook Abou Ali jullie en vroeg u of u de kleinste van de twee mannen kende. Toen u dit ontkende, informeerde hij u dat het hier de opperbevelhebber van de eenheid van centraal Khan Younis betrof. Ook deze persoon gaf duidelijk te kennen u te willen recruteren, u was immers hoog opgeleid. Abou Ali liet u door middel van een knipoog verstaan hier niet onmiddellijk op te antwoorden en u kreeg twee dagen bedenktijd. Twee dagen later hadden jullie dan een ontmoeting en toen u andermaal te kennen gaf geen interesse te hebben, ‘ontplofte’ de bevelhebber waarop u ook uw geduld verloor en te kennen gaf dat ze zeker niet alle wijsheid in pacht hadden en ‘hun islam’ zeker niet de enige goede godsdienst was. U gaf te kennen dat ieder die de vijf ‘peilers’ respecteerde een goede moslim was. Abou Ali probeerde u te kalmeren en leidde u weg.

Einde juni 2013 was er de revolve in Egypte en de situatie in de Gazastrook werd meer gespannen.

Einde juli 2013 nam Abou Salama opnieuw contact met u op in de moskee en raadde u aan uw kalmte niet te verliezen. U zag dit als een verzoek om jullie relatie vriendschappelijk te houden. Een week later werd u weer door hem aangesproken en erop gewezen dat u nog altijd geen werk had. Hij stelde u voor met een aantal van hun ingenieurs ervaringen en info uit te wisselen, maar ook dit zag u niet zitten. Hierop werd hij kwaad waarop u de moskee verliet en tot september bij een vriend aan zee vertoefde.

Begin september kreeg u een oproep van de binnenlandse veiligheidsdienst en diende u zich op 5 september bij hen aan te melden. U kreeg geen enkele uitleg, uw reisdocument werd ingehouden en na een drietal uur te hebben gewacht, kon u beschikken. Einde september werd u weer opgeroepen en na een vijftal uur te hebben gewacht en ervan beschuldigd te zijn geweest de regio te willen destabiliseren, mocht u beschikken.

Begin oktober werd uw kamer doorzocht en alle electronica die u had werd in beslag genomen. U diende zich weer aan te melden en u werd ervan beschuldigd info aan Fatah te hebben doorgegeven, een spion te zijn, en u werd geslagen. Na een nacht te zijn gedetineerd, mocht u beschikken. Drie dagen later werd u weer opgeroepen en het scenario herhaalde zich, u werd ervan beschuldigd met Fatah samen te werken en de regio te willen destabiliseren. U oordeelde dat dit niet langer kon en nam contact op met een neef die op zijn beurt contact opnam met familie woonachtig in de Sinai om documenten voor u te regelen. In oktober werd u nog tweemaal opgeroepen en telkens verliep uw detentie volgens hetzelfde scenario.

Naarmate 11 november naderde, de dag van het overlijden van Yasser Arafat, werd de sfeer grimmiger en begon Hamas harder op te treden. Op 1 en 8 november diende u zich weer aan te melden en na deze laatste keer besliste u geen verder gevolg meer te geven aan deze oproepen. U vertrok naar een tante in de Europese wijk en kon op 9 november met een vals reisdocument en een gekocht

medisch rapport in een ambulance de Gazastrook verlaten. U verbleef tot 24 november in Egypte en kwam vervolgens naar België waar u op 24 november 2013 asiel aanvraag. Van een neef, Akram, vernam u dat de politie nog steeds naar u op zoek was, uw kamer doorzocht was en hij twee dagen gedetineerd was geweest omdat men hem ervan verdacht u te hebben geholpen en info over u te hebben. Tevens was er een convocatie van het 'uitvoerend bureau' voor u achtergelaten.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.2). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) heeft u niet aangetoond dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en wel om onderstaande redenen.

Zo stelt u de Gazastrook te hebben verlaten omdat u persoonlijk gevisieerd werd door Hamas/al-Qassam die u absoluut wilden recruter en u, toen u weigerde hierop in te gaan, verschillende keren door hen werd opgeroepen, valselijk werd beschuldigd en mishandeld. Bij deze door u beschreven gang van zaken dienen echter heel wat opmerkingen te worden gemaakt die uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Zo stelt u in mei 2013 in de moskee te zijn aangesproken door ene Abou Salama, die zich quasi onmiddellijk aan u voorstelde als iemand die personen rekruteerde voor al-Qassam, de gewapende vleugel van Hamas. Er werd u gezegd dat u het juiste profiel had om met hen samen te werken en er werd u een schitterende toekomst voorspeld. Vooreerst kan het niet overtuigen dat deze persoon al vanaf quasi het begin zijn bedoelingen kenbaar had gemaakt u te willen inlijven bij al-Qassam. U geeft immers zelf aan dat deze militaire vleugel geheim is waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat de personen die gekozen werden om toe te treden deze zaak genegen zijn en bereid zijn zich in te zetten en zich desnoods op te offeren voor de heersende ideologie. Er kan dan ook logischerwijze van worden uitgegaan dat potentiële leden met zorg zouden zijn geselecteerd en de beweging redenen had te denken dat de beoogde kandidaten effectief zouden willen toetreden vooraleer hen een dergelijk voorstel te doen. Gezien u duidelijk aangeeft zich sinds uw aankomst in Khan Younis, zo'n twee maanden voor uw eerste gesprek in de moskee, neutraal te hebben opgesteld en geen blijk te hebben gegeven Hamas/al-Qassam genegen te zijn, was er voor Abou Salama geen enkele reden om u zo onverdroten aan te spreken en u onmiddellijk voor te stellen al-Qassam te vervoegen. Deze appreciatie wordt nog eens onderstreept door het gegeven dat u onmiddellijk duidelijk te kennen had gegeven niet genegen te zijn met Hamas/al-Qassam te willen samenwerken. U stelde immers duidelijk dat u geen contact met hen wilde hebben daar u zich niet in politiek wilde mengen; u hun manier van denken niet kon volgen, u zo niet opgevoed was en u er ook niet aan dacht in de toekomst met hen samen te werken (CGVS p.4-5). De door u geschetste gang van zaken ontbeert dan ook, en dat hoeft geen betoog, elke logica.

Vervolgens stelt u begin juni persoonlijk door de opperbevelhebber van al-Qassam in deze aangelegenheid te zijn aangesproken. Ook dit gegeven kan bezwaarlijk overtuigen daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat sinds het gesprek midden mei, u nog verschillende keren verzocht zou zijn geweest u aan te sluiten en u duidelijk telkenmale te kennen had gegeven niet geïnteresseerd te zijn waardoor het weinig aannemelijk is dat een persoon met een dergelijk profiel de moeite en het

risico zou hebben genomen u hierover persoonlijk aan te spreken. Verder kan het niet overtuigen dat u, na twee dagen bedenktijd te hebben gekregen, dusdanig uw geduld ten overstaan van deze persoon zou hebben verloren waarbij u zelfs duidelijk te kennen gaf dat hun opvatting van de islam zeker niet de enige juiste was (CGVS p.6-7). Gezien de door u geschetste context en het belang dat de islam binnen deze beweging speelt, moet u zich maar al te zeer bewust zijn geweest van de macht en de invloed van deze persoon en is het niet meer dan logisch dat u meer omzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd daar u zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de mogelijke repercussies, temeer het u bezwaarlijk kan ontgaan zijn dat Hamas momenteel de macht in handen heeft in de Gazastrook.

Ook aangaande de door u beweerde oproepingen in de maanden september-oktober-november doet er zich een ernstig geloofwaardigheidsprobleem voor. Zo geeft u aan in kader van uw tweede oproeping, einde september 2013, ervan beschuldigd te zijn geweest de situatie in de regio te willen destabiliseren en in kader van uw detentie begin oktober werd u er zelfs van beschuldigd een spion te zijn (CGVS p.8). Mocht men u daadwerkelijk hiervan verdenken dan kan het totaal niet overtuigen dat u telkenmale na een toch wel eerder kortstondige detentie werd vrijgelaten. U hier dan ook mee geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen niet te weten of u daadwerkelijk hiervan verdacht wordt, of dat deze handelswijze hoe dan ook deel uitmaakt van een psychologische oorlogsvoering (CGVS p.8). Andermaal kan uw uitleg niet overtuigen. Mocht men u hier daadwerkelijk van verdenken, kan er van worden uitgegaan dat men toch wel meer, en zoals reeds werd aangestipt, 'doorslaggevende' maatregelen tegen u zou hebben ondernomen. Ook uw verklaring van een eventuele psychologische oorlogsvoering kan niet overtuigen. U geeft immers duidelijk te kennen dat sinds de revolte in Egypte, waarbij de Moslimbroeders die Hamas steunden het onderspit hadden gedolven, de situatie in de Gazastrook alsmaar moeilijker en grimmiger werd. Daarenboven waren er, naarmate 11 november naderde (dag van de dood van Arafat), meer en meer geruchten over een eventuele staatsgreep door Fatah waardoor Hamas zeer nerveus werd (CGVS p.8). Gezien deze door u geschetste context kan dan bezwaarlijk worden geloofd dat Hamas de moeite, tijd en personeel investeerde om u aan te houden en onder druk te zetten.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde problematiek met Hamas/al-Qassam totaal niet aannemelijk gemaakt en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. De UNRWA blijft derhalve bijstand en bescherming verschaffen aan de Palestina Vluchtelingen en de ontheemde Palestijnen van 1967 in dit gebied. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk was om u op het ogenblik van uw vertrek de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Uw geboorteakte (kopie), uw identiteitskaart, UNRWA Family Record en UNRWA 'To Whom It May Concern', attesten mbt uw scholing en tewerkstelling, attest einde tewerkstelling Honeywell. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit, scholing en tewerkstelling, gegevens die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de drie door u neergelegde convocaties van de veiligheidsdienst dient opgemerkt dat dit kopieën zijn waarvan de authenticiteit en de herkomst niet te achterhalen valt. Wat betreft de door u neergelegde 'originele' convocatie van het uitvoerend bureau dient opgemerkt dat ook dit document niet vermog uw geloofwaardigheid te herstellen. Dergelijke documenten hebben immers enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Deze documenten vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De sms-en die u op het einde van het gehoor toonde en liet lezen en die uw relaas zouden moeten bevestigen, vermogen uw geloofwaardigheid niet te herstellen daar het niet duidelijk is door wie en met welke opzet ze werden opgesteld (CGVS p.12).

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier op relatief

korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken. Vervolgens wordt aan de Egyptische ambassade te Brussel een transitvisum voor Egypte gevraagd, een formaliteit die in het algemeen geen problemen met zich meebrengt. Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt dat u in het verleden hebt beschikt over een reisdocument (CGVS p. 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielselaas, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van gewoonlijk verblijf of zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Aangezien niet getwijfeld wordt aan uw herkomst uit Khan Younis in de Gazastrook en aan uw hoedanigheid van burger, wordt u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin 4 van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/3, 48/5 t.e.m. 48/7, 55/2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van het Verdrag van Genève, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betoogt verzoeker aan de hand van verschillende onderdelen dat het onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten.

Per aangetekend schrijven van 4 maart 2014 stuurt verzoeker nieuwe stukken vergezeld van een aanvullende nota: een fax aan de Egyptische ambassade; een fotokopie van een deel van het paspoort van zijn moeder (onvertaald); en 5 krantenartikels.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker een verblijfsrecht in de Gazastrook en heeft hij er de bijstand van UNRWA gekregen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, hij zonder problemen kan terugkeren naar dit gebied en er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, en er niet getwijfeld wordt aan zijn herkomst uit Khan Younis en de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

2.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat het besluit in de bestreden beslissing niet correct is. Zo kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker zonder problemen kan terug keren naar het mandaatgebied van de UNRWA om zich onder de bescherming te plaatsen van deze organisatie om hem daarna de subsidiaire bescherming te verlenen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wat inhoudt dat er in Gaza een situatie is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.4. Voorts stelt de Raad vast dat veel gegevens en elementen niet mee in aanmerking werden genomen en niet voldoende werden onderzocht. Zo stelt zich de vraag waarom een jonge, hoog

opgeleide Palestijn die geboren en getogen is in Abu Dhabi, wat niet wordt betwist, die bovendien in het bezit was van een legaal visum voor België tot 28 november 2013, wat blijkt uit het administratief dossier, plots zou willen terugkeren naar zijn land van oorsprong omdat hij "*dacht dat het misschien tijd werd om terug te keren naar Gaza*" (adm. doss., stuk 7, verklaring DVZ p. 10) terwijl daar een situatie heerst van willekeurig geweld. Dit klemt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat hij vrijwillig terugkeerde naar Gaza terwijl zijn familie in Abu Dhabi bleef – er was immers geen repatriëring voorzien door de autoriteiten van Abu Dhabi. Over de verblijfplaatsen van zijn familie sinds de stichting van de staat Israël worden dan weer incoherente verklaringen afgelegd (gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Daarenboven is het merkwaardig dat verzoeker als Palestijn met een identiteitskaart afgeleverd door de Israëlische autoriteiten in 2003 een Egyptische reistitel heeft die hij op de Egyptische ambassade diende af te halen. De vraag stelt zich dan ook waarom verzoeker als Palestijn met een identiteitskaart van de Gaza geen reistitel of paspoort voorlegt afgeleverd door de Palestijnse autoriteiten in of buiten de Bezette Gebieden. Nog merkwaardiger is zijn verklaring ter terechtzitting dat hij eigenlijk de Gaza niet binnen mag met zijn Egyptische reistitel. Geen enkel onderzoek is gepleegd naar de door verzoeker neergelegde UNRWA documenten, noch werd nagegaan wat de positie van Palestijnen is in Abu Dhabi.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 december 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS